

Asia C-807/21

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

21.12.2021

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Kammergericht (Berliinin osavaltion ylioikeus, Saksa)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

6.12.2021

Vastapuoli:

Deutsche Wohnen SE

Valittaja:

Staatsanwaltschaft Berlin

Pääasian kohde

Vastapuolena olevaa yritystä vastaan toteutettu hallinnollista seuraamusmaksua koskeva menettely tietosuojarikkomusten vuoksi

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeusperusta

SEUT 267 artiklaan perustuva ennakkoratkaisupyynnö koskee luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta 27.4.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/679 (yleinen tietosuojasetus) 83 artiklan tulkintaa siltä osin kuin kyse on yritysten joutumisesta vastuuseen hallinnollisista rikkomuksista

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko asetuksen (EU) 2016/679 83 artiklan 4–6 kohtaa tulkittava siten, että sillä sisällytetään SEUT 101 ja SEUT 102 artiklassa tarkoitetut toiminnallinen

yrittäjien käsite ja funktionaalisen vastuun periaate kansalliseen oikeuteen sillä seurauksella, että hallinnollisista rikkomuksista annetun lain (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten) 30 §:n perustana olevaa luonnollisen henkilön vastuuta koskevaa periaatetta laajentamalla hallinnollista seuraamusmaksua koskeva menettely voidaan toteuttaa suoraan yritystä vastaan, eikä hallinnollisen seuraamusmaksun määräämisen edellytyksenä ole sen toteaminen, että luonnollinen ja yksilöity henkilö on, tarvittaessa kaikki objektiiviset ja subjektiiviset tunnusmerkit täyttämällä, tehnyt hallinnollisen rikkomuksen?

2. Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: Onko asetuksen (EU) 2016/679 83 artiklan 4–6 kohtaa tulkittava siten, että yrityksen on työntekijänsä välityksellä pitänyt syyllistyä rikkomukseen tuottamuksellisesti (ks. perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artikla), vai voidaanko yritykselle lähtökohtaisesti määrätä hallinnollinen seuraamusmaksu jo sille kuuluvien velvollisuuksien objektiivisesta rikkomisesta (ankara vastuu)?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

SEUT, 26 artiklan 1 kohta, 101, 102, 132 artikla;

Asetus (EU) 2016/679 (jäljempänä tietosuoja-asetus), 9–11, 13, 129, 148 ja 150 perustelukappale, 4 artiklan 7 alakohta, 5 artiklan 1 kohdan a, c ja e alakohta, 6 artiklan 1 kohta, 25 artiklan 1 kohta, 83 artikla;

Asetus (EY) N:o 1/2003, 23 artikla;

Asetus (EY) N:o 2532/98;

Direktiivi 95/46/EY, 2 artiklan d alakohta

Kansalliset säännökset, joihin viitataan

Perustuslaki (Grundgesetz, jäljempänä GG), 1 §, 23 §:n 1 momentin kolmas virke, 79 §:n 3 momentti, 103 §:n 2 momentti;

Hallinnollisista rikkomuksista annettu laki (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten, jäljempänä OWiG), 9, 17, 30, 35, 36 §, 46 §:n 1 momentti, 56–58 §, 66 §:n 1 momentti, 87, 88, 99 ja 100 §;

Liittovaltion tietosuojalaki (Bundesdatenschutzgesetz, jäljempänä BDSG), 41 §:n 1 ja 2 momentti;

Rikosprosessilaki (Strafprozessordnung, jäljempänä StPO), 206 §.

Lyhyt kuvaus tosiseikoista ja menettelystä

- 1 Yritys, jonka väitetään syyllistyneen rikkomukseen, on pörssiin listautunut kiinteistöalan yritys, jonka kotipaikka on Berliini. Se hallitsee välillisesti noin 163 000 asuinhuoneistoa ja 3 000 liikehuoneistoa. Näiden huoneistojen omistajat ovat kyseiseen yritykseen konsernioikeudellisesti kuuluvia tytäryhtiöitä eli niin sanottuja hallintayhtiöitä, jotka hoitavat operatiivista liiketoimintaa. Kyseisen yrityksen liiketoiminta keskittyy ylimpään johtamiseen. Hallintayhtiöt vuokraavat asuin- ja liikehuoneistoja, joita hallinnoivat muut konserniin kuuluvat yhtiöt eli niin kutsutut palveluyhtiöt.
- 2 Kyseinen yritys ja konserniin kuuluvat yhtiöt käsittelevät liiketoimintansa puitteissa myös asuin- ja liikehuoneistojen vuokralaisten henkilötietoja esimerkiksi uuden kohteen vuokraamisen tai olemassa olevan vuokrasuhteen juoksevan hallinnoinnin yhteydessä. Näissä tiedoissa on kyse muun muassa henkilöllisyystodistuksista, vero-, sosiaali- ja sairausvakuutustiedoista sekä aiempia vuokrasuhteita koskevista tiedoista.
- 3 Berliner Beauftragte für den Datenschutz (Berliinin tietosuojavaltuutettu, jäljempänä viranomainen) huomautti 23.6.2017 paikan päällä tehdyn tarkastuksen yhteydessä kyseiselle yritykselle, että sen konserniin kuuluvat yhtiöt säilyttävät vuokralaisten henkilötietoja sähköisessä arkistojärjestelmässä, jonka osalta ei voida todeta, onko säilyttäminen tarpeen, eikä voida varmistaa, että tarpeettomiksi tulleet tiedot poistetaan. Tämän seurauksena viranomainen kehotti kyseistä yritystä poistamaan asiakirjoja sähköisestä arkistojärjestelmästä vuoden 2017 loppuun mennessä. Kyseinen yritys kieltäytyi tästä ilmoittaen, että poistaminen ei ollut mahdollista teknisistä ja oikeudellisista syistä. Asiakirjojen poistaminen edellyttää erityisesti ensin, että vanhat arkistotiedot siirretään uuteen arkistojärjestelmään, joka vastaa kauppa- ja verolainsäädännön mukaisia säilyttämisvelvoitteita. Tämän jälkeen kyseinen yritys ja viranomainen keskustelivat suullisesti ja kirjallisesti poistamismääräyksestä.
- 4 Viranomainen teki 5.3.2020 konsernin pääkonttorissa tarkastuksen, jonka aikana tietokannasta otettiin yhteensä 16 näytettä. Kyseinen yritys ilmoitti viranomaiselle, että kyseenalaistettu arkistojärjestelmä oli jo poistettu käytöstä ja että tietojen siirtäminen uuteen järjestelmään oli pian alkamassa. Hallinnollisesta seuraamusmaksusta 30.10.2020 tehdyn päätöksen mukaan kyseinen yritys on 25.5.2018–5.3.2019 tahallisesti jättänyt toteuttamatta tarvittavat toimenpiteet, joiden avulla vuokralaisten tiedot, jotka ovat tulleet tarpeettomiksi tai joita muulla tavoin säilytetään perusteettomasti, voidaan poistaa säännöllisesti. Lisäksi kyseistä yritystä syytetään siitä, että se on säilyttänyt edelleen vähintään 15 yksilöidyn vuokralaisen tietoa, vaikka tiedossa on ollut, ettei se ollut tarpeen tai ettei se ollut enää tarpeen. Viranomainen määräsi tietosuojaa-asetuksen 25 artiklan 1 kohdan sekä 5 artiklan 1 kohdan a, c ja e alakohdan tahallisesta rikkomisesta 14 385 000 euron suuruisen hallinnollisen seuraamusmaksun sekä 6 artiklan 1 kohdan rikkomisesta 15 muuta hallinnollista seuraamusmaksua, joista kukin oli suuruudeltaan 3 000–17 000 euroa.

- 5 Kyseisen yrityksen riitautuksen johdosta Landgericht Berlin (Berliinin alueellinen alioikeus) keskeytti menettelyn sillä perusteella, että oikeushenkilö ei voi olla sakkomenettelyn vastaaja ja että tämä koskee myös tietosuojasetuksen 83 artiklassa tarkoitettua menettelyä. Vain luonnollinen henkilö voi syyllistyä hallinnolliseen rikkomukseen. Oikeushenkilö voi joutua vastuuseen vain sen toimielinten jäsenten tai edustajien toiminnasta. Oikeushenkilö voi siis olla vain muu osapuoli sakkomenettelyssä. Oikeushenkilölle määrättävästä seuraamusmaksusta säädetään tyhjentävästi OWiG:n 30 §:ssä, jota sovelletaan BDSG:n 41 §:n 1 momentin nojalla myös tietosuojasetuksen 83 artiklan 4–6 kohdassa tarkoitettuihin rikkomuksiin. Sen mukaan oikeushenkilölle voidaan määrätä seuraamusmaksu joko yhdessä ainoassa menettelyssä, jos tällainen menettely toteutetaan sen toimielimen jäsentä tai edustajaa (eli luonnollista henkilöä) vastaan, tai erillisessä menettelyssä OWiG:n 30 §:n 4 momentin mukaan. OWiG:n 30 §:n 4 momentissa tarkoitettussa tilanteessa edellytyksenä on kuitenkin se, että oikeushenkilön toimielimen jäsentä tai edustajaa vastaan ei aloiteta lainkaan menettelyä tai että aloitettu menettely keskeytetään. Koska oikeushenkilö ei kuitenkaan voi syyllistyä hallinnolliseen rikkomukseen, myös erillisessä menettelyssä on todettava, että oikeushenkilön toimielimen jäsen on syyllistynyt hallinnolliseen rikkomukseen. Yrityksen suora vastuu, joka on kodifioitu tietosuojasetuksen 83 artiklaan, on vastoin Saksan oikeudessa vahvistettua syyllisyysperiaatetta, eikä sitä sen vuoksi voida soveltaa.
- 6 Staatsanwaltschaft Berlin (Berliinin syyttäväviranomainen) teki menettelyn keskeyttämisestä välittömästi valituksen, josta ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on annettava ratkaisu viimeisenä oikeusasteena.

Lyhyt esitys ennakkoratkaisupyyntöön perusteluista

- 7 Käsiteltävän asian kannalta ratkaiseva merkitys on sillä, voidaanko seuraamusmaksua koskeva menettely toteuttaa suoraan yritystä vastaan vai voiko seuraamusmaksun määrääminen OWiG:n 30 §:n 1 momentin nojalla tulla kyseeseen menettelyn muuna osapuolena olevaa yritystä vastaan vain silloin, kun luonnollinen henkilö on niin kutsuttuna edustajana tehnyt seuraamusmaksun perusteena olevan teon, joka on nimettävä konkreettisesti seuraamusmaksua koskevassa päätöksessä.
- 8 OWiG:n 66 §:n 1 momentin mukaan seuraamusmaksua koskevassa päätöksessä on oltava ”sen teon nimitys, josta asianomaista syytetään, tekoaika ja -paikka, hallinnollisen rikkomuksen lakisääteinen tunnusmerkistö ja sovellettavat seuraamusmaksua koskevat säännökset”. Tältä osin seuraamusmaksua koskevassa päätöksessä on rajattava moitittava teko muodollisesti ja asiallisesti (rajaamistehtävä), ja siinä on annettava asianomaiselle riittävät tiedot moitittavasta teosta (tiedotustehtävä).
- 9 Nykyisen oikeustilan mukaan yrityksille voidaan määrätä yhteisösakkoja vain OWiG:n 30 §:n mukaan, jos niiden voidaan katsoa olevan vastuussa (vain) niiden

edustajiksi nimettyjen johtohenkilöiden tietyistä hallinnollisista rikkomuksista. Edustajan on tältä osin pitänyt rikkoa sakon perusteena olevaa säännöstä tosiasiallisesti, lainvastaisesti ja tuottamuksellisesti.

- 10 Landgericht Bonnin (Bonnin alueellinen alioikeus, Saksa) oikeuskäytännössä katsotaan, että unionin oikeutena ensisijaisesti sovellettava tietosuoja-asetuksen 83 artikla syrjäyttää tämän rajoitetun vastuun järjestelmän. Tämä näkemys hyväksytään laajalti myös oikeuskirjallisuudessa.
- 11 Oikeuskirjallisuudessa vallitsevan mielipiteen mukaan unionin oikeuden ensisijaisesta soveltamisesta seuraa, että tietosuoja-asetuksen 83 artiklassa vahvistetaan normatiiviset suunta-antavat periaatteet yrityksille määrättävien seuraamusten osalta. Näin ollen rikkomisista vastuuseen joutumisen pitää perustua unionin oikeudessa vahvistettuihin kriteereihin eikä kansallisiin periaatteisiin, jotka koskevat vastuun kohdentamista. Jäsenvaltiot eivät siis lähtökohtaisesti saa heikentää kyseisellä asetuksella vahvistettua tietosuojaa kansallisilla säännöksillä. Unionin oikeudessa, jonka syntyhistorian taustalla on vääristymätöntä kilpailua ja SEUT 26 artiklan 1 kohdassa vahvistettuja toimivia sisämarkkinoita koskevat kysymykset ja joka perustuu unionin pankkilainsäädäntöön (SEUT 132 artikla ja asetus (EY) N:o 2532/98) ja unionin kartellioikeuteen (SEUT 101, 102 artikla ja asetus (EY) N:o 1/2003), rikkomisista määrättävien seuraamusten rakenne on täysin erilainen Saksan oikeuteen verrattuna. SEUT 101 ja 102 artiklassa tarkoitettu unionin oikeuden mukainen yrityksen käsite on unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonteeltaan toiminnallinen. Tähän toiminnalliseen yrityksen käsitteeseen liittyy funktionaalisen vastuun periaate, joka on ristiriidassa saksalaisen luonnollisen henkilön vastuuta koskevan periaatteen (OWiG:n 9 ja 30 §) kanssa. Funktionaalisen vastuun periaatteelle ominaista on se, että ”aineellinen seuraamusvastuu” kohdennetaan yritykseen (käytännön tarpeiden mukaan laajasti ymmärrettynä taloudellisena kokonaisuutena) niin, että yritys vastaa kaikkien sen puolesta oikeutetusti toimivien henkilöiden toimista myös seuraamusmaksujen osalta. Tältä osin työntekijää tai moitittavaa toimea ei ole tarpeen yksilöidä konkreettisesti.
- 12 Landgericht Bonn ja oikeuskirjallisuudessa vallitseva näkemys tukeutuvat seuraaviin perusteluihin:
- 13 Tietosuoja-asetuksen 83 artiklan 4–6 kohdan sanamuoto puoltaa sitä, että eurooppalainen kartellioikeudellisia seuraamuksia koskeva säännöstö syrjäyttää OWiG:n 30 §:n säännöksen. Unionin tuomioistuin on jo todennut, että Facebook Irlandin kaltainen yritys on tietosuoja-asetuksen 4 artiklan 7 alakohdassa tarkoitettu rekisterinpitäjä (tuomio 29.7.2019, Fashion ID, C-40/17, EU:C:2019:629). Vaikka kyseinen tuomio koskee direktiivin 95/46/EY 2 artiklan d alakohtaa, se on otettava huomioon tulkittaessa tietosuoja-asetuksen 4 artiklan 7 alakohtaa, joka on sisällöltään lähes identtinen. Vastakkainen näkemys perustuu siihen, että tietosuoja-asetuksen 83 artiklan 4–6 kohdassa säädetään vain

hallinnollisen seuraamusmaksun suuruudesta, eikä sillä näin ollen voida laajentaa hallinnollisen seuraamusmaksun kohderyhmää.

- 14 Sen näkemyksen puolesta, että tietosuoja-asetus perustuu unionin kartellioikeuteen, Landgericht Bonn ja osa oikeuskirjallisuudesta viittaavat myös kyseisen asetuksen 150 perustelukappaleeseen. Asetuksen englanninkielisessä versiossa käytetään unionin kartellioikeudessa olevaa yrityksen käsitettä ”Undertaking” käsitteen ”Enterprise” sijaan. Tästä voidaan päätellä, että eurooppalaisena seuraamusmallina on sovellettava funktionaalisen vastuun periaatetta ja että tietosuoja-asetuksen 83 artiklassa tarkoitettulla ”yrityksellä” ei viitata oikeussubjektiin vaan toiminnalliselta kannalta taloudelliseen kokonaisuuteen.
- 15 Samaan suuntaan viittaavat tietosuoja-asetuksen 9–11, 13, 129 ja 148 perustelukappale, joista voidaan johtaa pyrkimys eurooppalaisen tietosuojalainsäädännön yhdenmukaistamiseen ja vahvistamiseen.
- 16 Tavoiteltu yhdenmukaistamisen aste puhuu myös sen puolesta, että jäsenvaltioiden oikeus ja säännökset, jotka koskevat yritysten rajoitettua vastuuseen joutumista, syrjäytetään. Jos tietosuoja-asetuksen 83 artiklan 4–6 kohta kytkettäisiin vastuuta ja vastuun kohdentamista koskeviin kansallisiin säännöksiin, seurauksena olisi se, että yrityksille määrättävät seuraamukset olisivat erittäin epäyhtenäisiä sekä aineellisen ulottuvuuden että myös menettelyjen tehokkuuden osalta. OWiG:n 30 §:n ja muiden kansallisissa oikeusjärjestyksissä olevien vastuuseen joutumista koskevien rajoitusten soveltaminen vaikeuttaa huomattavasti lain täytäntöönpanoa. Käytännössä OWiG:n 30 §:n soveltaminen estää – ei pelkästään tietosuojan alalla – usein yrityssakkojen määräämisen, koska yrityksen sisäisesti toimivia henkilöitä ei voida yksilöidä tai heidät yksilöimisensä edellyttää kohtuuttoman suurta vaiwannäköä. Juuri laissa suojattujen oikeuksien alalla ilmenevät luonnollisen henkilön vastuuta koskevan periaatteen haitat, jotka myös kannustavat yritysten lainvastaiseen eriarvoiseen kohteluun, ovat johtaneet siihen, että unionin lainsäätäjät sisällytti oikeudenmukaisemman, tehokkaamman ja yksinkertaisesti vakuuttavamman funktionaalisen vastuun periaatteen mallin tietosuoja-asetukseen.
- 17 Historiallis-systemaattisesta kokonaisarviointista käy ilmi, että tietosuoja-asetuksella tavoiteltu yhdenmukaistamisen aste ei ole vähimmäistaso, vaan pikemminkin kyse on täydellisestä tai maksimaalisesta yhdenmukaistamisesta. Unionin tuomioistuimien on jo direktiivin 95/46/EY ja sen seuraamusjärjestelmän osalta tunnustanut täysin yhdenmukaistavan vaikutuksen (tuomio 24.11.2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 ja C-469/10, EU:C:2011:777). Tietosuoja-asetuksen säännökset, jotka ovat mainitun direktiivin säännöksiä yksityiskohtaisempia, vahvistavat sen, että unionin lainsäätäjän tavoitteena on mahdollisimman laaja yhdenmukaistaminen. Tällä jäsenvaltioiden lainsäädännöllistä liikkumavaraa on kavennettu niin, että olisi vaikea kuvitella, että perustavat vastuuedellytykset, kuten vastuun kohdentamista koskevat kysymykset, jätettäisiin jäsenvaltioiden päätettäväksi. Tämä nimittäin

johtaisi siihen, että vastaavista aineellisista tietosuojarikkomuksista määrättäisiin useassa jäsenvaltiossa erilaisia seuraamuksia tai että seuraamukset jopa jätettäisiin määräämättä.

- 18 Oikeuskirjallisuudessa esitetyn vastakkaisen näkemyksen mukaan se, että tietosuoja-asetuksen 83 artikla ymmärretään kartellioikeudellisiin seuraamuksiin viittaavaksi säännökseksi, joka koskee yrityksen suoraa vastuuta, on ristiriidassa kansallisen oikeuden ja kansainvälisesti tunnustettujen oikeusperiaatteiden kanssa. Tietosuoja-asetuksen 83 artikla ei perustu eurooppalaiseen kartellioikeudellisia seuraamuksia koskevaan säännöstöön. Siinäkin tapauksessa, että näin olisi, unionin oikeutta ei sovellettaisi ensisijaisesti. Sitä nimittäin rajoittavat GG:n 23 §:n 1 momentin kolmannessa virkkeessä, luettuna yhdessä GG:n 79 §:n 3 momentin kanssa, ”integraation kestäviksi” vahvistetut perustuslailliset periaatteet. Näihin valtiosääntöidentiteetin suojattuihin etuihin kuuluvat myös GG:n 1 §:n periaatteet eli kaiken valtiovallan velvollisuus kunnioittaa ja suojella ihmisarvoa (GG:n 1 §:n 1 momentin toinen virke) sekä myös GG:n 1 §:n 1 momentissa vahvistettu syyllisyysperiaate.
- 19 BDSG:n 41 §:n 1 momentin ensimmäisessä virkkeessä kielletään seuraamusmaksuja koskevat menettelyt oikeushenkilöitä vastaan. Kyseisessä säännöksessä todetaan, että OWiG:n säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin tietosuoja-asetuksen 83 artiklan 4–6 kohdassa tarkoitettuihin rikkomisiin, ”jollei tässä laissa toisin säädetä”. BDSG:n 41 §:n 1 momentin toisessa virkkeessä säädetään nimenomaisesti, että OWiG:n 17, 35 ja 36 §:ää ei sovelleta. BDSG:n 41 §:n 2 momentti sisältää vastaavan säännöksen prosessioikeuden osalta, eli OWiG:n 56–58, 87, 88, 99 ja 100 §:ää ei sovelleta.
- 20 Oikeuskirjallisuudessa todetaan tämän johdosta, että tietosuoja-asetuksen 83 artiklan nojalla toteutettavassa hallinnollista seuraamusmaksua koskevassa menettelyssä on ehdottomasti noudatettava OWiG:n 30 §:ssä tarkoitettuja vastuun kohdentamista ja menettelyä koskevia periaatteita.
- 21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuimien huomauttaa tässä yhteydessä, että OWiG:n 30 §:n soveltamista ei ole BDSG:n 41 §:ssä olevassa viittauksessa suljettu pois, toisin kuin OWiG:n 88 §:n menettelysäännös, joka on tarpeen OWiG:n 30 §:n menettelyllistä täytäntöönpanoa varten. BDSG:n 41 §:ää kuvataan näin ollen epä johdonmukaiseksi, toimimattomaksi ja kaiken kaikkiaan ”epäonnistuneeksi” säännökseksi.
- 22 Yrityksen suoraa vastuuta vastaan puhuu oikeuskirjallisuuden mukaan myös tietosuoja-asetuksen 83 artiklan 8 kohta. Siinä viitataan asianmukaisten menettelytakeiden, joihin kuuluvat muun muassa tehokkaat oikeussuojakeinot ja asianmukainen prosessi, osalta (myös) jäsenvaltioiden lainsäädäntöön. Tätä näkemystä vastaan esitetään, että OWiG:n 30 §:ssä on – ainakin tässä yhteydessä keskeiseltä kannalta – kyse vastuun kohdentamista koskevasta järjestelmästä ja näin ollen aineellisen oikeuden säännöksestä.

- 23 Lisäksi väitetään, erityisesti myös riitautetussa keskeyttämisspäätöksessä, että yrityksen suora vastuu seuraamusmaksuista loukkaa syyllisyysperiaatetta. Landgericht Berlinin mukaan valtion määräämä rangaistus edellyttää aina yhteyttä luonnollisen henkilön moitittavaan tekoon. Syyllisyys edellyttää yksilön tahdonvapautta ja vastuuta päättää oikeasta tai väärästä. Tämä puuttuu oikeushenkilöiltä. Syyllisyysperiaatteen kannalta myös tietosuoja-asetuksen 83 artiklan mukaan toteutettava hallinnollista seuraamusmaksua koskeva menettely edellyttää ihmisen tekemää liitännäistä tekoa, josta yrityksen voidaan katsoa olevan vastuussa (vain) OWiG:n 30 §:n nojalla.
- 24 Osassa oikeuskirjallisuutta väitetään vielä, että eurooppalaisen kartellioikeuden mukauttaminen tietosuoja-asetuksella rikkoo myös muita laillisuusperiaatteita, nimittäin täsmällisyysvaatimusta ja analogista päättelyä koskevaa kieltoa (GG:n 103 §:n 2 momentti). Eurooppalainen seuraamuksia koskeva lainsäädäntö on niin hajanainen, ettei siitä voida johtaa johdonmukaista ja yleisesti sovellettavaa yhteisösakkojen mallia.
- 25 Jos ensimmäisen ennakkoratkaisukysymykseen vastataan myöntävästi, on jatkokäsittelyn kannalta keskeinen merkitys sillä, minkä kriteerien mukaan ”yrityksen syyllisyys” on määritettävä. Saksan lainsäädännön mukaan yrityksille voidaan siis määrätä seuraamusmaksuja, jotka eivät ole luonteeltaan rikosoikeudellisia, kun ne ovat rikkoneet tiettyjä velvollisuuksia tahallisesti tai tuottamuksellisesti. Tältä osin on kuitenkin edustettuna myös näkemys, jonka mukaan tahallisuus tai huolimattomuus eivät ole seuraamuksen määräämisen edellytyksiä vaan pelkkiä arviointikriteereitä. Seuraamuksen määrääminen edellyttää ankaran vastuun periaatteen mukaan ainoastaan objektiivisen velvollisuuden rikkomisen toteamista. Myös yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, että objektiivisten tosiseikkojen täyttymisen lisäksi ei edellytetä erityistä tuottamusta (tuomio 7.6.1983, Musique diffusion française ym. v. komissio, 100/80–103/80, EU:C:1983:158).